

ELS SANTUARIS

Tot i que hi ha grans santuaris com els d'Olímpia o Delfos que són gairebé com ciutats, en realitat qualsevol indret que hagi esdevingut sagrat per la presència divina pot ser un lloc de culte: una tomba, una gruta, un bosc, una font... El terreny (*témenos*) n'és delimitat amb un mur o unes fites. Tot el recinte del santuari està afectat per una sèrie de tabús: s'hi prohibeix dormir, practicar el sexe o posar la mà sobre ningú. Per tant és terra d'asil per a perseguits per la llei o esclaus fugitius. Els santuaris es trobaven tant en zona urbana com en zona rural: els santuaris rurals tingueren, a més de la seva funció religiosa, un paper a ocupar el territori de la polis i marcar-ne els límits.

Les construccions fonamentals dels santuaris són l'altar i el temple. L'altar pot ser un monument de pedra o un munt de cendres, com l'altar de Zeus a Olímpia. Situat davant el temple, si n'hi ha, rep la sang de les víctimes i s'hi encenia el foc per cremar-les. El temple sol ser l'edifici central del santuari.

Altres construccions en els santuaris eren els tresors –petits edificis en forma similar a un templet o en forma de *tholos* on es guardaven les ofrenes fetes als déus–, les fonts, les sales de repòs o de banquet per als peregrins, els edificis administratius o per a l'organització i celebració d'actes determinats que variaven segons què es feia a cada santuari: estadis, palestres, teatres... D'altra banda els santuaris solien ser plens d'estàtues i construccions commemoratives donades com a ofrenes.